

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobkyně: A. S.**, zastoupena Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou, Pod Terebkou 12, Praha 4, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2007, č. j. 48 Az 13/2007 - 26,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni, advokátce Mgr. Bohdaně Novákové, **se** odměna za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2007, č. j. OAM - 10 - 147/LE - BE03 - BE01 - 2007. Tím jí žalovaný neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“).

V odůvodnění kasační stížnosti doplněné prostřednictvím ustanovené zástupkyně stěžovatelka tvrdí, že v jejím případě byly naplněny podmínky § 14a zákona o azylu a nikoliv § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona. Poukázala na povinnost, která dle jejího názoru plyne České republice z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, spočívající v tom, že cizinec nesmí být vrácen na území státu, v němž by mu hrozilo mučení či nelidské zacházení. Tato povinnost zahrnuje též ochranu fyzické a morální integrity každého. Stěžovatelka se domnívá, že byla-li by nucena k vycestování na Ukrajinu, představovalo by to ohrožení jejího bezpečí ze strany věřitele pro nevrácený dluh. Tyto skutečnosti měl žalovaný při svém rozhodování zohlednit. Rovněž poukázala na čl. 3 cit. Úmluvy, který nebyl zohledněn ani orgány cizinecké policie v řízení o správním vyhoštění, a na čl. 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, podle něhož je možné

udělit mezinárodní ochranu na tzv. kumulativním základě, přestože jednotlivá dílčí opatření nemají charakter pronásledování. Stěžovatelka dále znovu uvedla, že v jejím případě bylo chybně užito § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť má právo na nárok na projednání své žádosti ve standardní proceduře. Jinou vadu řízení před soudem pak spatřuje v tom, že soud nevedl celé řízení o žalobě v jazyce, jemuž stěžovatelka dobře rozumí, a komunikoval s ní výhradně v českém jazyce, přičemž ona neměla možnost řádně obhajovat svá práva. Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí Krajského soudu v Praze zrušil z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázal na obsah správního spisu a vydané rozhodnutí. Mj. konstatoval, že stěžovatelkou zmiňovaná Příručka není pro něho závazná, přičemž navíc nejsou ani splněny důvody v ní zmiňované. Rovněž poukázal na skutečnost, že stěžovatelčina žádost nebyla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, ale naopak byla posouzena ve standardním řízení. Z výše uvedených důvodů navrhuje zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud především zjistil, že stěžovatelka do České republiky přicestovala 15. 2. 2004 proto, aby si zde vydělala peníze na splacení dluhu za léčení její sestry. Již v roce 2004 požádala o azyl a po pravomocném skončení řízení setrvala na území republiky nelegálně. V roce 2006 dluh věřiteli v Praze splatila, on však požaduje zaplacení úroku, který nebyl smluven. Pro případ nezaplacení stěžovatelce vyhrožoval smrtí. Opakovaně o udělení mezinárodní ochrany požádala, protože nemá peníze a neví, co by jí věřitel mohl udělat, pokud by byla nucena se vrátit na Ukrajinu.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka uplatnila kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Nejvyšší správní soud je především nucen konstatovat, že stěžovatelčiny námitky směřující do aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a do neustanovení tlumočnicka pro řízení před soudem jsou zcela liché, neboť nemají oporu v obsahu spisu. Stěžovatelčina žádost o udělení mezinárodní ochrany totiž nebyla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle uvedeného ustanovení, a proto nelze účinně namítat jeho nesprávnou aplikaci. Stejně tak stěžovatelka tvrdí, že soud nejednal se stěžovatelkou v jí srozumitelném jazyce, přičemž ale z obsahu soudního spisu je zcela zřejmé, že ona sama podala žalobu česky, česky reagovala i na výzvu soudu, aby se vyjádřila k možnému rozhodnutí věci bez nařízení jednání, a u samotného jednání (nařízeného na její žádost) byl přítomna ustanovená tlumočnice ruského jazyka.

K relevantním důvodům kasační stížnosti ve vztahu k důvodu zamítnutí stěžovatelčiny žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaným může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že opakovaně konstatoval: Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona). K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65.

V rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, pak soud též konstatoval, že vyhrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jestliže ze zpráv, které byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, vyplývá, že politický systém v dané zemi dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se *prima facie* v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut. Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Praze č. j. 48 Az 13/2007 - 45 ze dne 21. 8. 2007 ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Bohdana Nováková. Ustanovená zástupkyně nereagovala na výzvu soudu, aby sdělila, jaké úkony po svém ustanovení učinila a zda je plátcem DPH. Ustanovená zástupkyně sice podle obsahu spisu podáním ze dne 21. 9. 2007 doplnila kasační stížnost, námitky v tomto doplňku obsažené však směřovaly proti právnímu posouzení věci, které v daném případě vůbec užito nebylo, nelze proto takovýto úkon považovat za úkon týkající se věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. Z uvedených důvodů nebyla proto ustanovené advokátce odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti přiznána.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu